

POSTANOWIENIE

28 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 28 marca 2024 r. w Warszawie
zażalenia D. W.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z 15 listopada 2022 r., IV Ca 175/21,

w sprawie z wniosku D. W.

z udziałem G. W., A. W. i M. W.

o stwierdzenie nabycia nieruchomości przez zasiedzenie,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 15 listopada 2022 r. Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie z wniosku D. W. z udziałem G. W., A. W., M. W. o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy D. W. od postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach z 20 kwietnia 2021 r.

Sąd wskazał, że pełnomocnik wnioskodawcy w związku z otrzymaniem wezwania do uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej wniósł o zwolnienie wnioskodawcy od obowiązku uiszczenia tej opłaty. Postanowieniem z 14 października 2022 r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił wskazany wyżej wniosek i ponownie wezwał pełnomocnika wnioskodawcy do uiszczenia opłaty od skargi

kasacyjnej. Treść tego wezwania została zamieszczona w Portalu Informacyjnym 19 października 2022 r. o godz. 22:03:20. Pełnomocnik wnioskodawcy nie zapoznał się z przedmiotowym wezwaniem umieszczonym w Portalu Informacyjnym, w związku z czym Sąd Okręgowy w Katowicach, stosownie do treści art. 15zzs⁹ ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (dalej: „ustawa COVID”, tekst jednolity: Dz.U. 2024 poz. 340), uznał to wezwanie za skutecznie doręczone pełnomocnikowi wnioskodawcy z dniem 3 listopada 2022 r., tj. po upływie 14 dni od jego umieszczenia w Portalu Informacyjnym. Z uwagi na to, że tygodniowy termin do wniesienia przez wnioskodawcę opłaty od skargi kasacyjnej upłynął bezskutecznie, Sąd wydał postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej wniesionej przez wnioskodawcę.

Na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach z 15 listopada 2022 r. wnioskodawca wniósł zażalenie, którym zaskarżył to postanowienie w całości oraz zarzucił temu postanowieniu naruszenie: 1) art. 325 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. w zw. z art. 366 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe sporządzenie sentencji postanowienia, uniemożliwiające ustalenie przedmiotu rozstrzygnięcia; 2) 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., poprzez odrzucenie apelacji, pomimo braku ku temu podstaw wskazanych w przywołanym przepisie (użycie przez wnioskodawcę słowa „apelacji” należy uznać za oczywistą omyłkę pisarską, gdyż zaskarżonym przez niego postanowieniem doszło do odrzucenia wniesionej przez wnioskodawcę skargi kasacyjnej a nie apelacji); 3) art. 15zzs⁹ ust. 2, 3 i 4 ustawy COVID poprzez przyjęcie skutku doręczenia pisma zamieszczonego na Portalu Informacyjnym, w sytuacji gdy pełnomocnik powoda (użycie słowa „powoda” zamiast „wnioskodawcy” należy uznać za oczywistą omyłkę pisarską) nie miał możliwości zapoznania się z tym pismem, albowiem nie został przypisany jako pełnomocnik do prowadzonego postępowania w ramach Portalu Informacyjnego.

Wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną.

Począwszy od 3 lipca 2021 r. zasadą jest doręczanie pism sądowych zawodowym pełnomocnikom za pośrednictwem portalu informacyjnego (art. 15zzs9 ustawy COVID; zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 czerwca 2019 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej - Dz. Urz. MS z 2019 r., poz. 138 z późn. zm.). Tzw. e-doręczenie za pośrednictwem portalu informacyjnego jest obligatoryjne, a jego skuteczność nie jest uzależniona od posiadania przez pełnomocnika konta ani dostępu do danej sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2022 r., III CZ 58/22, OSNC 2022, nr 9, poz. 91).

Pełnomocnik wnioskodawcy zapoznał się z przedmiotowym wezwaniem umieszczonym w portalu informacyjnym („nie podjął w terminie”, k. 311). Z akt sprawy nie wynika, aby zamieszczone na portalu wezwanie nie było z jakichkolwiek przyczyn dokonane wadliwie i uniemożliwiało pełnomocnikowi zapoznanie się z jego treścią. Jednocześnie warto zaznaczyć, iż wcześniej kierowane pisma były podejmowane przez pełnomocnika (k. 280, 295). Tym samym Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uznania, iż nie doszło do wypełnienia przesłanki uzasadniającej przyjęcie przez Sąd odwoławczy fikcji jego doręczenia po upływie 14 dni od jego umieszczenia w portalu informacyjnym.

Co do pozostałych zarzutów wskazanych w zażaleniu, tj. naruszenia art. 325 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. w zw. z art. 366 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., należy podkreślić, iż nie mogą być one skutecznie podnoszone i stanowić podstawy rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy w trybie art. 394¹ § 1 k.p.c., bowiem kognicja Sądu Najwyższego w takich sprawach jest ograniczona jedynie do weryfikacji prawidłowości przesłanek, jakimi kierował się Sąd *ad quem* odrzucając skargę kasacyjną. Nieuiszczenie opłaty od skargi pomimo skutecznego wezwania stanowi nieusunięcie braku skargi w terminie i skutkuje odrzuceniem skargi kasacyjnej przez Sąd drugiej instancji (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 oraz art. 13 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ms]